

(א) [פי"ג ה"ה, ט] [לקמן
ט"ז, ט"ז]

הגהות הב"ח

(א) גמ' א"ל אבי
וקדושת: (ב) שם ראמאי
קדושת: (ג) רש"י ד"ה מי
קא וכו' קדושת דמיס
גינהו ולהכי: (ד) ד"ה אמר
לך וכו' לומר שאפדו
אקח בדמיו עולה ולהכי
לאחר:

גליון הש"ס

גמ' קדושת דמיס פקעה
בבב"י ע"ן ע"וין דף לו
ע"ה רש"י ד"ה היום מה
הקדש וכו':

פירוש הרא"ש

בי נפקא מינה בלא
גמ'. דמילתא דפשיטא היא
דכיון דנעשת אשתו אינה
יולאה ממנו בלא גט והכי
אמר בפ' הנגזר (פג):
לענין גט אם אמר היום
אי את אשתי ולמחר את
אשתי כיון שפקעה פקעה
וה"ה גמ' לענין קדושין
דמקשה הויה ליליאה:
קדושת דמיס פקעה. דמי
הכי דפקעה ע"י פלייה
פקעה גמי ע"י קניעות
וזמן אכל קדושת הגוף
דלא פקעה ע"י פלייה לא
פקעה גמי ע"י קניעות
וזמן: כל ל' יום עולה. אם
בא להקריבו טוח שלשים
יום וקריבנה עולה ואם לא
הקריבנה טוח ל' יום אחר
ל' יום וקריבנה שלמים
דפקעה ממנו קדושת עולה
וחלה עליו קדושת שלמים
וה"ה: אם אמר לאחר ל'
יום חולין שנעשה חולין
דכיון שיש הפקעה לקדושת
הגוף אין חילוק: ה"ג
דאמר לרבי. דלמר שור
זה קדוש למיכר ולהביא
בדמיו עולה ואם לא נמכר
טוח ל' אחר ל' ימכר ויבא
בדמיו שלמים וקדושת
דמיס פקעה לאחר ל' יום:
ובעבשיו שלמים. הא דלא
קאמר שור זה שלמים
ולאחר ל' יום עולה דלמחר
לעיל משום דרישא פתח
בעולה תמלה פתח גמי
הכא בעולה:

אל רב המנונא. לעולה היאך יולאין לחולין בלא פדייה: וזי קדושה
שלה להיכן הלכה. כלומר היכי פקעה בכדי אע"פ שנקלצו: והלא
האומר לאשה היום את אשתי. שמהא לי מקדושת היום: ולמחר אי
את אשתי. אע"פ שהתנה כך בשעת קידושין: מי נפקא למחר בלא

גט. ה"ג אע"ג דנקלצו היינו כמו
למחר אין את אשתי ולא נפקי בלא
פדיון: מי קא מדמיס קדושת הגוף
וכו'. הני נטויעות דקדישי לפדייה
קדישי קדושת דמיס (א) ולהכי פקעו
מלמחר שנקלצו אבל אשה קדושת הגוף
היא ולהכי לא פקעה בכדי: והסניא
מי שאמר שור זה עולה כל ל' יום.
שם יקרב צמון ל' יום עולה ואם
לאחר ל' יום יקרב יהא שלמים: כל
ל' יום הוי עולה. כמו שאמר ולאחר
ל' יום נפקא מקדושת עולה והוי שלמים:
ואמאי. נפקא מקדושת עולה הא
קדושת הגוף נינהו ופקעה בכדי וקשיא
לעולה דלמחר קדושת הגוף לא פקעה
בכדי: אמר לך עולה הכא צמאי
עסקינן. דפקעה קדושת עולה: דאמר

לדמי. דלמחר הכי תורת דמיו עולה כל ל' יום לאחר שאפדו
(י) ואקח בדמיו עולה להכי לאחר ל' יום פקעה בכדי קדושת דמיס
היא אבל קדושת הגוף אכתי לא פקעה: א"ה. דמוקמת לה לדמי:
היא אשתי. דההיא אמר שור זה לאחר שלשים יום עולה
ומעכשיו ועד שלשים יום שלמים הכי הוי כדאמר איהו: אי
אמרת בשלמא. רישא בקדושת הגוף וסיפא בקדושת דמיס:
היינו

בכדי וכדאמרין [במזבזות נה]: נכסי לך ואחר כך לפלוני אין לשני אלא מה ששייר ראשון ומה ששייר ראשון מיהא אית ליה דפקע וכוותיה דראשון בכדי
ה"ג כי אמר שדי נתונה לך עד שאעלה לירושלים מבי עלה לירושלים פקע וכוותיה הלכך למאי נימנא דכי אמר עד שאעלה שנתכוון לומר
שאפילו יקנה אותה ממנו תחזור להיות קנויה למקבל הא דואי לית לן למימר הכי כיון דאית לן לפרושי לישניה כפשטיה לומר שנתכוין
לקנותה לו עד שיעלה לירושלים בלבד ולא לאחר מכן אלו דבריו ו"ל. ואף הרשב"א ו"ל היה חוכך בדניו לומר דאין דין זה אלא במקרה אבל
בלבד משום דהקדש חל בקדושת פה ובזמירה בלחוד וה"ה לאומר היא קרקע זה לענייני עד שאעלה לירושלים דלמחר כמסריה אבל
במקנה לתצירו בעלמא לא דבמאי קני הא אפילו א"ל מעכשיו אי אפשר לו לקנות אלא בכסף בשטר ובחוקה וכסף או שטר או חוקה
שנעשה על מוכר זה או מתנה זו ראשונה כשחזר זה וקנה כבר כלתה קנייתו של אלו ולכסף בונה יקנה: וזי קדושה שבה להיכן הלכה.
דלא סבירא ליה דתפקע בכדי. וא"ת מינא למאי דמפרשינן במתני' דבהקדש ממש עסקינן איכא למפרך הכי אבל לאידך פירושא דפרישנא
דבקומוט עסקינן היכי סליק אדעתיה דקומוט לא פקעה בכדי והמתן בפרק הנודר מן הירק^ט שאת נהנית לי עד הפסח אם תלכי לבית
אביך עד החג הלכה לפני הפסח אסורה בהנחתו עד הפסח אלמא דלאחר הפסח פקע איסורא ממילא כך הקשה הרב ר' יונה ו"ל ומיך
דה"מ בקונוס פרטי כי התם שאינו חל אלא על אשתו ומש"ה קליש איסוריה ופקע בכדי אבל קונוס כללי כי האי דמתני' דנטייעות הללו אסר
להו אכולי עלמא כי היכי דאליס דתפיס פדיונס בהקדש כדאמר ר' מאיר לקמן בריש פרק אין בין המודר [נה]. ה"ג סבירא לן דחמיירי ולא
פקע בכדי: אמר ליה אביי וקדושת הגוף לא פקעה. אפשר דאביי דמקשה הכי פליג גמי וסבירא ליה דהאומר לאשה היום את אשתי
ולמחר אי את אשתי דלמחר נפקא בלא גט ואפשר דנהי דסבירא ליה לאביי דאפילו קדושת הגוף פקעה בכדי בהאומר לאשה דלמחר
לא נפקא בלא גט והיינו טעמא משום דכל קנין שאינו עולמית קנין פירות בלחוד מיקרי כדמוכח בסוף פ' השולח [גיטין מו]: גבי מוכר שדה
לחבירו צומן שהיוצב נוהג הלכך גבי הקדש כיון דודאי חייל עליה הקדש דמיס שאינו עולמית צדיו הוא גמי דתחול קדושת הגוף לזמן
ידוע בלבד שאפ"י לא תהא אותה קדושה אלא קדושת דמיס הרי מזניו קדושת דמיס גבי הקדש אבל באשה כיון דאי לא הויה אשתו לעולם
לא קני בה קנין הגוף וקנין דמיס באשה לא אשכחן אי אפשר שמהיה אשתו לזמן ידוע בלבד שכל כיוצא בזה אינו קנין גוף. ויש ליה הוכחה
בירושלמי בפ' האומר דקידושין [פי"ג ה"א] דגרס התם ר' אבהו בשם רבי יוחנן הרי זו עולה שלשים יום כל שלשים יום הרי זו עולה לאחר שלשים
יום יתה לחולין מאליה הרי את מקדושת לשלשים יום הרי זו מקדושת מה בין הקדש מה בין אשה מזניו הקדש יולא בלא פדיון ולא מזניו אשה
שיואלה בלא גט היכן מזניו הקדש יולא בלא פדיון תפתר דברי הכל בשדה מקנה אלמא דאפילו למאן דאמר דקדושת הגוף פקעה בכדי באשה
מודה וה"ה מסתברא מלמחר דמקשה לעיל בסמוך כל כך בפשיטות אילו האומר אילו האומר לאשה וכו' דאלמא דבהא ליכא מאן דפליג. הרשב"א:

פדיון מוציאן לחולין עד שיקלצו ועולה פליג עליה ואמר דלאחר
שנקלצו אין לריכין פדיון דקדושה פקעה בכדי וכיון שכן לעולה זה
שאמר עד שיקלצו לא בא לומר שאפילו יפדם יחזרו לקדושתן עד
שיקלצו אלא לומר שיהו קדושות עד אותו זמן ומאותו זמן ואילך
תפקע קדושתן. והא דלא פליג עולה
בהדיא אמאי דאמר בר פדל פדלן
חזרות וקדושות משום דלא איזטרין
דבר פדל גופיה לא אמר הכי אלא
משום דס"ל דאפילו לאחר שיקלצו
כריכין פדיון וכדפרישית וכיון דפליג
עליה עולה אחאי דינא ואמר דכיון
שנקלצו שוב אין פדיון ממילא אכולה
מילתא פליג ולעולה כי תנן במתני'
אין להם פדיון היא גופא אתא
לאשמעינן שהמקדיש דבר עד זמן
ידוע מאותו זמן ואילך נפקעה קדושתו
ואין לריך פדיון. ומלא רגליס לפירשו
בירושלמי דמלו פלוגתא דבר פדל
ועולה בחזקיה ור' יוחנן דגרסי' התם^א
חזקיה אמר פדלן חזרו לקדושתן רבי
יוחנן אמר פדלן פדיון מתני' פליג^ב

עליה דר' יוחנן אין להם פדיון פתר לה לכשיקלצו אין להם פדיון
כלומר אין נרכיות פדיון אלמא בתרתי פליגי והיינו דלקמן בסמוך
אמר לבר פדל דלמחר פדלן חזרות וקדושות אלמא בר פדל בלחוד
הוא דאמר הכי ולא מודה ליה עולה. הלכך אפ"י מתנא לומר דהלכתא
כבר פדל מדשקיל וטרי רבי יוחנן אליביה ואמר לא שנו אלא שפדלן
הוא וכו' ואפ"ה דוקא בהקדש הוא דאמר הכי משום דקדושה לא
פקעה בכדי אבל דיני ממונות כיון דודאי זכיה דממונא פקעה
בכדי וכדאמרין [במזבזות נה]: נכסי לך ואחר כך לפלוני אין לשני אלא מה ששייר ראשון ומה ששייר ראשון מיהא אית ליה דפקע וכוותיה דראשון בכדי
ה"ג כי אמר שדי נתונה לך עד שאעלה לירושלים מבי עלה לירושלים פקע וכוותיה הלכך למאי נימנא דכי אמר עד שאעלה שנתכוון לומר
שאפילו יקנה אותה ממנו תחזור להיות קנויה למקבל הא דואי לית לן למימר הכי כיון דאית לן לפרושי לישניה כפשטיה לומר שנתכוין
לקנותה לו עד שיעלה לירושלים בלבד ולא לאחר מכן אלו דבריו ו"ל. ואף הרשב"א ו"ל היה חוכך בדניו לומר דאין דין זה אלא במקרה אבל
בלבד משום דהקדש חל בקדושת פה ובזמירה בלחוד וה"ה לאומר היא קרקע זה לענייני עד שאעלה לירושלים דלמחר כמסריה אבל
במקנה לתצירו בעלמא לא דבמאי קני הא אפילו א"ל מעכשיו אי אפשר לו לקנות אלא בכסף בשטר ובחוקה וכסף או שטר או חוקה
שנעשה על מוכר זה או מתנה זו ראשונה כשחזר זה וקנה כבר כלתה קנייתו של אלו ולכסף בונה יקנה: וזי קדושה שבה להיכן הלכה.
דלא סבירא ליה דתפקע בכדי. וא"ת מינא למאי דמפרשינן במתני' דבהקדש ממש עסקינן איכא למפרך הכי אבל לאידך פירושא דפרישנא
דבקומוט עסקינן היכי סליק אדעתיה דקומוט לא פקעה בכדי והמתן בפרק הנודר מן הירק^ט שאת נהנית לי עד הפסח אם תלכי לבית
אביך עד החג הלכה לפני הפסח אסורה בהנחתו עד הפסח אלמא דלאחר הפסח פקע איסורא ממילא כך הקשה הרב ר' יונה ו"ל ומיך
דה"מ בקונוס פרטי כי התם שאינו חל אלא על אשתו ומש"ה קליש איסוריה ופקע בכדי אבל קונוס כללי כי האי דמתני' דנטייעות הללו אסר
להו אכולי עלמא כי היכי דאליס דתפיס פדיונס בהקדש כדאמר ר' מאיר לקמן בריש פרק אין בין המודר [נה]. ה"ג סבירא לן דחמיירי ולא
פקע בכדי: אמר ליה אביי וקדושת הגוף לא פקעה. אפשר דאביי דמקשה הכי פליג גמי וסבירא ליה דהאומר לאשה היום את אשתי
ולמחר אי את אשתי דלמחר נפקא בלא גט ואפשר דנהי דסבירא ליה לאביי דאפילו קדושת הגוף פקעה בכדי בהאומר לאשה דלמחר
לא נפקא בלא גט והיינו טעמא משום דכל קנין שאינו עולמית קנין פירות בלחוד מיקרי כדמוכח בסוף פ' השולח [גיטין מו]: גבי מוכר שדה
לחבירו צומן שהיוצב נוהג הלכך גבי הקדש כיון דודאי חייל עליה הקדש דמיס שאינו עולמית צדיו הוא גמי דתחול קדושת הגוף לזמן
ידוע בלבד שאפ"י לא תהא אותה קדושה אלא קדושת דמיס הרי מזניו קדושת דמיס גבי הקדש אבל באשה כיון דאי לא הויה אשתו לעולם
לא קני בה קנין הגוף וקנין דמיס באשה לא אשכחן אי אפשר שמהיה אשתו לזמן ידוע בלבד שכל כיוצא בזה אינו קנין גוף. ויש ליה הוכחה
בירושלמי בפ' האומר דקידושין [פי"ג ה"א] דגרס התם ר' אבהו בשם רבי יוחנן הרי זו עולה שלשים יום כל שלשים יום הרי זו עולה לאחר שלשים
יום יתה לחולין מאליה הרי את מקדושת לשלשים יום הרי זו מקדושת מה בין הקדש מה בין אשה מזניו הקדש יולא בלא פדיון ולא מזניו אשה
שיואלה בלא גט היכן מזניו הקדש יולא בלא פדיון תפתר דברי הכל בשדה מקנה אלמא דאפילו למאן דאמר דקדושת הגוף פקעה בכדי באשה
מודה וה"ה מסתברא מלמחר דמקשה לעיל בסמוך כל כך בפשיטות אילו האומר אילו האומר לאשה וכו' דאלמא דבהא ליכא מאן דפליג. הרשב"א:

מ"א ב מ"י פט"ו מהל'
מעשה הקדושת
הלכה ז וע"ש בכ"מ:
תוספות
היום את אשתי ולמחר
אי את אשתי בי
נפקא בלא גמ'. וא"ת
ומנן דלרין גט וי"ל
דבפרק המגרש בגמין (דף
כג): מיבעיא לן גבי האומר
לאשתו היום אי את אשתי
ולמחר את אשתי כלומר
תהא מגורשת היום ולמחר
לא תהא מגורשת מיהו
ופשוט התם כיון דתפקע
פקעה והויה מגורשת
לעולם ואם כן גבי קדושין
גמי הוי מקדושת לעולם
דלמקשה הויה ליליאה וכו'
השתא דבהא לא פליג
עולה: והתנן שור זה
עולה כל ל' יום עולה.
ומועלין בה כל אותן שלשים
יום. אורי' דגרס דמילא
שור זה עולה כל שלשים
יום ולאחר ל' יום שלמים
עולה: והתנן שור זה
בה כל אותן ל' יום
[וגם] אם בלא כל אותן
ל' יום מקריבו כדן עולה
ואם נתעבד להקריבו עד
לאחר ל' יום הוי משם
ואילך שלמים אלמא פקעה
קדושת הגוף בכדי ולא
דמי להא דאמר בנזבחים
(דף ל) תחול זו ואח"כ
תחול זו לא חילא דשאי
הכא דלכתחילה לא אמר
סתם שיהיה עולה אלא
אמר כל ל' יום: דאמר
לרבי' שאמר לדמי עולה
וא"ת והא אמרינן הקדש
זכר לדמיו קדושת
הגוף וי"ל דלאירי הכא
דלמחר לדמי נטבס דמורה
שם רבא כדאמר בשבועות
בפי"ק (דף יח). אי גמי התם
בגמ' ולכך קדושת
הגוף אבל הכא בצעל מוס
ולכך קדושת קדושת דמיס:

ג א ב מיי פיו מה' אשות הלכה י סג עשיו מן טושיע אה"ע סי' מ טעף א: ג א מיי פטיו מה' מעשה הקבנות ה' א ופי'ע מה' ממירה הלכה א וטושיע י"ד סי' רנח קעי' יג ובהג"ה:

הגהות הב"ח

(א) גנ' ד"ד אמינא קדושת דמים פקעה בכדי קדושת הגוף לא פקעה בכדי אמתו לסי: (ב) רש"י ד"ה אמינא דלאנטיך וכו' דסי' אמינא וכו' להכי מני: (ג) ד"ה סטורי מתסרל וכו' אפילו לאחר שלשים יום דהתם לא פקעה וכו' להא דהאומר לכל' וציוות דמקדשת לאחר שלשים יום נמקח: (ד) ד"ה מרין לא נריכא אי הדר לכל' וציוות דהא קמ"ל נמקח: (ה) בא"ד כל שלשים יום ולאחר שלשים יום שלמים הוי עולה הוה אמינא אי הדר ביה ואמר מעכשיו לאחר ל' יום שלמים לא הוי עולה קמ"ל אפי' דהשתא הדר ביה:

גליון הש"ס

גמ' וקא מנמנמ ר' ריח. גיטין א' ע"ב. שנת גמ' סג ע"ב:

פירוש הרא"ש

מקדושה המורה לקדושה קלה. היינו עולה דכולה לכל' שלמים דלמלא לורים: מקדושה קלה לקדושה המורה צריכא למימר. אלא דהוי חלף בקדושת דמים וחלף ההוי תירובתא דבר פדא. לשון נדרים משונה כיון דאקשי לרבה דאפילו קדושת הגוף פקעה כ"ש דהוי מיתבטל דבר פדא: ה"ק אמ לא אבד מעכשיו שלמים לאחר שלשים יום עולה הוי. וכן נדרים להגוי אפי' לאחר שלשים יום עולה יום עולה אם לא (ואמר) מעכשיו שלמים אכל השתא דאמר שלמים לא פקעה מיניה קדושת שלמים וכלל פדא איירי אף בקדושת דמים ולרבה איירי בקדושת הגוף וירשע נמי פקיעת הכי שור זה עולה כל שלמים יום עולה לאחר שלשים יום שלמים אם לא אמר כל' יום עולה לאחר ל' יום שלמים אלא: וכן נדרים להגוי אפי' לאחר שלמים יום עולה דהוי מיתבטל דבר פדא: וזו לא לפקדון דמו ולא למלוה דמו: הניחא למ"ד אינה חוזרת. פלוגתא דרבי יוחנן ורבי ליקיש בפקח האומר (קדושין נו:). לא קדשה עמה וחזרה בה מהו ר"ל אמר אינה חוזרת ורבי יוחנן אמר חזרת: שאני הבא דאמירתו במסירתו להריו. ותיב דכריו (דברים כג) מולא פסוקי משמור ולא מני למיבדרי ביה: לבר פדא דאמר פדאן חוזרות וקדושות. האי דקאמר לבר פדא לאו דוקא דעולא מורה בזה אלא משום דבר פדא אמרה נקט בר פדא:

אמר רב פפא הכי קאמר אם לא אמר מעכשיו שלמים לאחר שלשים יום עולה הוי וכו'. פי' סיפא אמינן לתרוי' אכל רישא דקדימתא קיימנא ולעולם דאמר לדמי ולא תקשי לבר פדא דמוקי לה צפדיון. אכל סיפא מתרזין דה"ק לאחר ל' יום עולה ומעכשיו שלמים לאחר ל' יום עולה כדכריו אם לא אמר מעכשיו שלמים וקמשמע לן תרתי חדא דכי אמר לאחר ל' יום עולה בלחוד חייל ולא תימא כיון דלא קדוש השתא לא קדוש נמי לאחר שלמים דליתא אלא לכתר זמנא נמי חייל נמטע דהוה על האומר לאשה וכו' וקמ"ל נמי דדוקא כשלל אמר מעכשיו שלמים הוא דהוי לאחר ל' יום עולה אכל היכא דאמר מעכשיו שלמים לא הוה לאחר ל' יום עולה. ומילי טובא קמ"ל בזה חלף דקדושת הגוף לא פקעה בכדי ולא דמיא ה"מ קדושה חמורה דעולה דליתא אלא אפי' קדושה קלה דשלמים לא פקעה בכדי ומש"ה נקט קדושה קמייתא בשלמים ולא נקטא בעולה דומיא דרישא ולא תימא ה"מ היכא דאמר שור זה שלמים כל' יום דבכונן זה קדושת שלמים מתפשטת והולכת לאחר לה מונע אלא אפילו כשהתפיס צו לאחר מכן קדושת עולה כד"ה חיילא דכי האי גוונא לא מקרי פקעה בכדי דלדבריה קדושה בתרא מעליא טפי והוי מן קדושה קלה לחמורה ועוד שקדושת שלמים מיד שחלה על בהמה זו מלאה קדושת עולה שהיא מונעת מההפשטת לאחר שלשים יום וקד"ה דכל כי האי גוונא לא תהא בהמה זו נתפסת בקדושת שלמים אלא עד שלשים יום קמ"ל דאפילו כי האי גוונא קדושת שלמים לא פקעה בכדי. ולא תימא ה"מ כשהקדים קדושת שלמים לקדושת עולה כגון שאמר כל שלמים יום שלמים ואחר שלשים יום עולה דכדי כי האי גוונא כל' הוה שנתא קדושת שלמים מתפשטת והולכת אלא אפילו היכא שאקדים ואמר לאחר שלשים יום עולה כד"ה קדושת שלמים לא משכחא רווחא אלא שלשים יום ולא תחול יותר קמ"ל דכיון שבחוד כדי דבור אמר מעכשיו שלמים חיילא ליה קדושת שלמים ושוב אין מקום לקדושת עולה לחול כלל. ולא דמשבשנין לה לצרייתא אלא ה"ק מי שאמר לאחר שלמים יום עולה ומעכשיו שלמים לאחר ל' יום עולה אלא אחר שאמר מעכשיו שלמים זה שמונע לקדושת עולה שאל תחול משום קדושת שלמים לא פקעה בכדי שלא תחמר שזה שאנו עולה שקדושת שלמים מתפשטת והולכת היינו משום שזה שאמר לאחר שלמים יום עולה אין דכדכריו כלום דכיון דקדושת עולה לא חיילא השתא בתר שלמים יום נמי לא חיילא ולא יהוי טעמא משום דלא פקעה קדושת שלמים בכדי דליתא דאילו לא אמר מעכשיו שלמים לאחר שלמים יום עולה הוה הלכך ודאי טעמא דמאי דאמר דהשתא דלא הוי עולה היינו משום דקדושת שלמים לא פקעה בכדי. כנ"ל ומנומקי הרבה מן הראשונים למדמו. וכ"ת מאי קמ"ל סיפא דלאחר שלמים מהני הא תנא ליה רישא כל שלמים עולה ולאחר שלמים יום שלמים י"ל אי מהתם ה"ה דדוקא כי לא הדר ביה קמ"ל סיפא דאפי' הדר ביה נמי לא מני למיהדר וכדמסקי: מדעם דהוה על האומר לאשה וכו'. כלומר דכי היכי דהתם אפי' דלא חיילא קדושה השתא חיילא בתר זמנא ה"ו אפי' דלא חיילא קדושה השתא חיילא בתר זמנא: פשיטא. כלומר פשיטא דמהני כי התם ולמה ליה לתנא לאשמעינן. וא"ת מאי קמקשה פשיטא אדרבה לריכא רבה דמי דמי התם אפי' שנתעכלו המעות מ"מ האי חיכא גבה שיעבודא דכסף ודלאמרי' התם פרק האומר (קדושין נו:). האי זוי לאו למלוה דמיין ולא לפקדון דמיין ומשום הכי מוקדשת דהא הקדש שצטר ומקדשה שצטר קודם ל' אינה מוקדשת משום דכי חיילי קדושי ליכא שטרך והכא נמי כיון דבדיבורא בעלמא אקדשה כי חייל הקדש ליתיה לדיבוריה וי"ל דלאמסקנא סמיך דאמר דאמירתו לגבוה כמסירתו להדיט הלכך פשיטא ליה דלא גרעה אמירה לגבוה מכסף קדושי דאשה מש"ה מקדושי פשיטא:

היינו דאינטיך וכו'. (א) דאמינא להכי מני תרתי דצין קדושת הגוף וצין קדושת דמים פקעה בכדי: למה לי למהני פרטי השתא מקדושה חמורה לקדושה קלה פקעה. עולה שהיא חמורה לקדושת שלמים שהיא קלה: מקדושה קלה. כלומר שלמים דקלה לקדושת עולה שהיא חמורה מיבעיא. אלא לאו חד לקדושת הגוף וחד לקדושת דמים דתרוייהו פקעי ומיבטל דעולא וליכא פירוקא: נימא סיהוי פיוצתיה דבר פדא. דהכא אמר דאפי' קדושת הגוף פקעה בכדי ובר פדא אמר נקללו פודן פעם אחת דאפי' קדושת דמים לא פקעה בכדי: חסורי מיחסרה והכי קסני. האומר שור זה עולה כל' יום ומעכשיו לאחר ל' יום שלמים כל' עולה לאחר ל' יום שלמים דהואיל ואמר מעכשיו חל עליה שם שלמים מעכשיו ומשום הכי הוי שלמים לאחר ל' יום קדושת הגוף פקעה בכהי בכדי והואיל ואמר מעכשיו אכל אם לא אמר מעכשיו שלמים לאחר ל' יום עולה הוי אפילו לאחר ל' יום (א) דמקדושת לאחר ל' יום דהתם לא פקעה קדושת הגוף בכדי: דמקדושה. לאחר ל' יום דכי לא אמר מעכשיו לאחר ל' יום עולה הוי האומר לאשה הילך דמיא להא חמורה לאשה הילך פירוטה זו והתקדשי לי לאחר ל' יום דמקדושת לאחר ל' יום ואפי' דממעכלו המעות של קדושין שאינם בעולם הוה מקדושת לאחר ל' יום ה"ו כי לא אמר מעכשיו אפי' דהכלו להך שלשים יום של עולה השתא נמי עולה הוי. וסיפא דקמני לאחר שלשים יום עולה ומעכשיו ועד שלשים יום שלמים דלאחר ל' יום הוה עולה ופקע קדושת שלמים אפי' דלא אמר מעכשיו התם משום קדים ואמר צרישא לאחר שלמים יום עולה דכיון שהוכיר עולה תחלה נעשה כאומר מעכשיו הלכך לאחר שלמים יום עולה הוי. והתם הוא משום דאמר מעכשיו פקעה קדושה בתרוייהו צין בקדושת דמים צין בקדושת הגוף אכל בעלמא אפילו קדושת דמים לא פקעה בכדי ולא קשה לבר פדא ומיבטל דעולא כדקיימא קיימא: פשיטא. כלומר דכיון דמתסרת לתמני' ותרת דה"ק שור זה עולה כל שלמים יום ומעכשיו לאחר שלמים יום שלמים דלאחר שלמים יום שלמים הוי ולמה לי למימר שור דה"ק אם לא אמר מעכשיו וכו' פשיטא דכיון דאמר נריך למימר מעכשיו ממיילא ידענא דאם לא אמר מעכשיו לאחר שלמים יום שלמים הוה מרין לא צריכא. (ב) דהא קמ"ל אי הדר ביה דאי הוה קמני דקאמרת דלאחר שאמר שור זה עולה כל שלמים יום (א) לאחר שלשים יום שלמים אפי' דהשתא הדר ביה ואמר מעכשיו הוה מעיקרא כשאמר כל שלמים יום עולה לא אמר מעכשיו קודם שאמר לאחר שלמים יום שלמים ולא כלום קאמר ואפי' לאחר ל' יום עולה הוי דהא קמ"ל דדוקא צנין שיאמר בתחלה מעכשיו קודם שיאמר לאחר שלמים יום שלמים דקאמר לעיל: הניחא למ"ד אינה חוזרת. שאם עמדה ונתקדשה לשני בתוך שלשים יום אינה מוקדשת לשני מני ומימר דהוה האומר לאשה וכו': אלא למ"ד חוזרת. שאם עמדה ונתקדשה לשני בתוך ל' יום מקדושת לשני היכי מני למימר דכי לא אמר מעכשיו לאחר שלמים יום עולה הוי. מרין אפי' למ"ד חוזרת אפי' הכי התם אי לא אמר מעכשיו מעיקרא הוי עולה לאחר שלמים יום: דאמירתו לגבוה כמסירתו להדיט. וכיון דאמר מעכשיו עולה ולא אמר מעכשיו שלמים לא פקעה בכדי ולעולם הוי עולה: לבר פדא דאמר פדאן חוזרות וקדושות. ואפי' לאחר שנקללו חוזר ופודן: תפשוט

מקדושת שלמים יום עולה ומעכשיו ועד שלשים יום שלמים דלאחר ל' יום הוה עולה ופקע קדושת שלמים אפי' דלא אמר מעכשיו התם משום קדים ואמר צרישא לאחר שלמים יום עולה דכיון שהוכיר עולה תחלה נעשה כאומר מעכשיו הלכך לאחר שלמים יום עולה הוי. והתם הוא משום דאמר מעכשיו פקעה קדושה בתרוייהו צין בקדושת דמים צין בקדושת הגוף אכל בעלמא אפילו קדושת דמים לא פקעה בכדי ולא קשה לבר פדא ומיבטל דעולא כדקיימא קיימא: פשיטא. כלומר דכיון דמתסרת לתמני' ותרת דה"ק שור זה עולה כל שלמים יום ומעכשיו לאחר שלמים יום שלמים דלאחר שלמים יום שלמים הוי ולמה לי למימר שור דה"ק אם לא אמר מעכשיו וכו' פשיטא דכיון דאמר נריך למימר מעכשיו ממיילא ידענא דאם לא אמר מעכשיו לאחר שלמים יום שלמים הוה מרין לא צריכא. (ב) דהא קמ"ל אי הדר ביה דאי הוה קמני דקאמרת דלאחר שאמר שור זה עולה כל שלמים יום (א) לאחר שלשים יום שלמים אפי' דהשתא הדר ביה ואמר מעכשיו הוה מעיקרא כשאמר כל שלמים יום עולה לא אמר מעכשיו קודם שאמר לאחר שלמים יום שלמים ולא כלום קאמר ואפי' לאחר ל' יום עולה הוי דהא קמ"ל דדוקא צנין שיאמר בתחלה מעכשיו קודם שיאמר לאחר שלמים יום שלמים דקאמר לעיל: הניחא למ"ד אינה חוזרת. שאם עמדה ונתקדשה לשני בתוך שלשים יום אינה מוקדשת לשני מני ומימר דהוה האומר לאשה וכו': אלא למ"ד חוזרת. שאם עמדה ונתקדשה לשני בתוך ל' יום מקדושת לשני היכי מני למימר דכי לא אמר מעכשיו לאחר שלמים יום עולה הוי. מרין אפי' למ"ד חוזרת אפי' הכי התם אי לא אמר מעכשיו מעיקרא הוי עולה לאחר שלמים יום: דאמירתו לגבוה כמסירתו להדיט. וכיון דאמר מעכשיו עולה ולא אמר מעכשיו שלמים לא פקעה בכדי ולעולם הוי עולה: לבר פדא דאמר פדאן חוזרות וקדושות. ואפי' לאחר שנקללו חוזר ופודן: תפשוט

למה הכי את מקדושת לי מעכשיו ולאחר שלמים יום שהקדושין מתחילין מיד ואין נגמרים עד לאחר שלמים יום וא"ת מינה לאחר שלמים יום הוי לגמרי שלמים וקרב קדושת העולה פקעה כדפרישית אלא מוח שלמים יום היכי קרב עולה דקמני צרייתא ל' יום עולה והלא ט' כאן נמי קדושת שלמים צהדי קדושת עולה כדפרישית שמעכשיו מתחיל קדושת שלמים וי"ל כל שלמים יום עולה דקאמר לא לענין הקרבה אלא לענין מעילה דכיון דיש בו נמי קדושת עולה מעולין בו אי נמי לענין שלא להקריב שלמים מוח שלמים יום ועי"ל דאף לענין הקרבה הוי עולה מוח ל' יום שאין קדושת שלמים עליו מוח ל' יום יותר לצטל קדושה ואפי' דלגבי קדושה אשה אמרינן שמתחילין הקדושין מיד שאני הבא ט' קדים ופרש מה שאמר מעכשיו גבי שלמים לא שיהיו ויחולו שלמים מיד לצטל קדושת עולה מוח שלמים יום אלא לענין שחפצת קדושת עולה לאחר שלמים יום הוה צרישא כל שלמים יום עולה (שלמים יום) ומעכשיו ולאחר שלמים יום שלמים כל' יום עולה ולאחר ל' יום שלמים וסיפא ה"ק לאחר ל' יום עולה אם לא אמר מעכשיו שלמים יום עולה מירי דהוה האומר לאשה הרי את מקדושת לי לאחר שלמים יום ואפי' דנתאכלו המעות מקדושת פי' ונבי הקדש אמירתו שובתה נמנית מעות גבי אשה אפי' שנתאכלו לאחר שלמים יום (כ"ה מתחילת ל' יום) אפי' חיל הדבור מתחילת שלמים יום כמו גבי קדושין דחיילי הקדושין לאחר שלמים יום אפי' שנתאכלו המעות דפי' רש"י לעיל: לבר פדא דאמר חוזרות וקדושות. אלא מני אינע למימר הוי זה הקדש לאחר שאפדע יהא הקדש ולא הוי מנקדש דבר שלא בא לעולם ובעמא משום דכריו להקדישו עכשיו כריו נמי לפדותו ולחזור ולהקדישו אם כן משפטו הא דבעי רבי אושעיא הנותן לאשה שתי פרושות מהו מי הוי מנקדש דבר שלא בא לעולם והואיל וכל אותן הימים דאין אשתו אין כריו לקדשה או דלמא השתא הא בשעת מניית קדושין הוי כריו לקדשה אי נמי השתא היה כריו לקדשה וכשהיא אשתו כריו לגרשה ולקדשה מדעתה השתא נמי מני לקדש לה מדעתה לאחר שמגרשה ותפשוט ליה מהאי דמועיל שפיר וא"ת כמו דפרין לבר פדא אמיא לא פריך לעולא דהא לעולא אמר לעיל דחוזרות וקדושות אם כן הוה לא ליה למיפקר לעולא ותפשוט וי"ל דאין ה"ו אלא שפיר פריך לבר פדא דלמני צהדיא עור י"ל דלעולא לית ליה האי סגולא דחוזרות וקדושות ועד שיקללו דקאמר הטרד היינו דדוקא לענין שור אינו פודן וא"ת ועלמא מי פליג אסתמא דהש"ס דקבירא ליה חוזרות וקדושות מקאמר לעולם אלא משמע חוזרות וי"ל דלאו היינו סתמא דהש"ס אלא בר פדא אמר כן והוא ממלחה וכן אסתמא בלא מילאמא (כ"ה טא) גבי וכתה אמר ר' יתכן וכו':

(א) קדושין נו. בכורות מט. (ב) קדושין כח: כ"ב קלג: מ"ו סג. חמורה כט: כ"מ ו. מוספתא קדושין פ"א, (א) [לא נמצא טעם].

מוסף רש"י

ראש"פ שנעבדו המעות. מתוך ל' יום, דכי צנין קדושין למימל לתימיהו למעות, אפילו הכי חיילי (קדושין נו:). מעכלו שאינן צנין (בכורות טו:).

תוספות

ליבא תיחוי תיובתא דבר פדא דאמר לא פקעה קדושה בכדי, וא"ת אמאי לא פריך לעולא כמו לבר פדא מקדושת הגוף מהא דהא קבירא ליה קדושת הגוף לא פקעה בכדי מההיא דהאומר לאשה היתם אום אשתי וכו' וי"ל דאפי' לא פקעה לרבה וקדושת הגוף לא פקע בכדי וכו' כדי לפתור דברי רבא שהיה אומר דמורה עולה דקדושת הגוף נמי לא פקע בכדי ומכל מקום לא קשה לעולא מההיא דהאומר לאשמו משום דלאו היינו צרייתא אלא מימרא (לעולא) ולכך לא פריך לעולא: אבר דר בר פדא ה"ק. סיפא אם לא אמר מעכשיו שלמים לאחר ל' יום עולה הוי. פי' שלא אמר [אלא] לאחר שלמים יום עולה הוי זו עולה ושאמעין מידות אפי' דאמר אפי' דהוה דמורה עולה שקדושה חלה דאיתת חלה הקדושה לאחר שלמים יום ומר אחר דיבור אפי' חלה הקדושה שפיר לאחר ל' יום: מירי דהוה האומר לאשה וכו'. וא"ת שנתמלא סיפא מתרלה שפיר אלא רישא דאמר שור זה כל' יום עולה לאחר שלמים יום שלמים אלא דפקעה קדושה בכדי והיינו מתוך לה י"ל דהיינו פירושה כל' יום עולה וה"ה דהוי עולה לאחר ל' יום נמי דקדושה לא פקעה בכדי וחזקת דהוי לאחר ל' יום שלמים כגון דאמר לאחר ל' יום שלמים ותו לא וכו' קמני למה לי לא ל' אף זו קמני לא זו קדושת הגוף אלא אפילו קדושת דמים נמי לא פקעה וקשה לשון לא אמר מעכשיו דמקאמר כל' יום עולה משמע כל' יום עולה משמע כל' יום עולה דוקא אלא לאחר ל' יום לא הוי עולה לכי' ל' אלתן דרישא נמי כגון הרי שור זה עולה כל' יום מעכשיו ולאחר ל' יום שלמים הוי והוי מוח ל' יום עולה לאחר שלמים יום שלמים אפי' קדושה לא פקעה בכדי שאני הבא לא פקעה בכדי שאני הבא שנתעכלו המעות. דהיינו חלף דמקדושת שלמים יום עולה דהוי מיתבטל דבר פדא: וזו לא לפקדון דמו ולא למלוה דמו: הניחא למ"ד אינה חוזרת. פלוגתא דרבי יוחנן ורבי ליקיש בפקח האומר (קדושין נו:). לא קדשה עמה וחזרה בה מהו ר"ל אמר אינה חוזרת ורבי יוחנן אמר חזרת: שאני הבא דאמירתו במסירתו להריו. ותיב דכריו (דברים כג) מולא פסוקי משמור ולא מני למיבדרי ביה: לבר פדא דאמר פדאן חוזרות וקדושות. האי דקאמר לבר פדא לאו דוקא דעולא מורה בזה אלא משום דבר פדא אמרה נקט בר פדא:

למה הכי את מקדושת לי מעכשיו ולאחר שלמים יום שהקדושין מתחילין מיד ואין נגמרים עד לאחר שלמים יום וא"ת מינה לאחר שלמים יום הוי לגמרי שלמים וקרב קדושת העולה פקעה כדפרישית אלא מוח שלמים יום היכי קרב עולה דקמני צרייתא ל' יום עולה והלא ט' כאן נמי קדושת שלמים צהדי קדושת עולה כדפרישית שמעכשיו מתחיל קדושת שלמים וי"ל כל שלמים יום עולה דקאמר לא לענין הקרבה אלא לענין מעילה דכיון דיש בו נמי קדושת עולה מעולין בו אי נמי לענין שלא להקריב שלמים מוח שלמים יום ועי"ל דאף לענין הקרבה הוי עולה מוח ל' יום שאין קדושת שלמים עליו מוח ל' יום יותר לצטל קדושה ואפי' דלגבי קדושה אשה אמרינן שמתחילין הקדושין מיד שאני הבא ט' קדים ופרש מה שאמר מעכשיו גבי שלמים לא שיהיו ויחולו שלמים מיד לצטל קדושת עולה מוח שלמים יום אלא לענין שחפצת קדושת עולה לאחר שלמים יום הוה צרישא כל שלמים יום עולה (שלמים יום) ומעכשיו ולאחר שלמים יום שלמים כל' יום עולה ולאחר ל' יום שלמים וסיפא ה"ק לאחר ל' יום עולה אם לא אמר מעכשיו שלמים יום עולה מירי דהוה האומר לאשה הרי את מקדושת לי לאחר שלמים יום ואפי' דנתאכלו המעות מקדושת פי' ונבי הקדש אמירתו שובתה נמנית מעות גבי אשה אפי' שנתאכלו לאחר שלמים יום (כ"ה מתחילת ל' יום) אפי' חיל הדבור מתחילת שלמים יום כמו גבי קדושין דחיילי הקדושין לאחר שלמים יום אפי' שנתאכלו המעות דפי' רש"י לעיל: לבר פדא דאמר חוזרות וקדושות. אלא מני אינע למימר הוי זה הקדש לאחר שאפדע יהא הקדש ולא הוי מנקדש דבר שלא בא לעולם ובעמא משום דכריו להקדישו עכשיו כריו נמי לפדותו ולחזור ולהקדישו אם כן משפטו הא דבעי רבי אושעיא הנותן לאשה שתי פרושות מהו מי הוי מנקדש דבר שלא בא לעולם והואיל וכל אותן הימים דאין אשתו אין כריו לקדשה או דלמא השתא הא בשעת מניית קדושין הוי כריו לקדשה אי נמי השתא היה כריו לקדשה וכשהיא אשתו כריו לגרשה ולקדשה מדעתה השתא נמי מני לקדש לה מדעתה לאחר שמגרשה ותפשוט ליה מהאי דמועיל שפיר וא"ת כמו דפרין לבר פדא אמיא לא פריך לעולא דהא לעולא אמר לעיל דחוזרות וקדושות אם כן הוה לא ליה למיפקר לעולא ותפשוט וי"ל דאין ה"ו אלא שפיר פריך לבר פדא דלמני צהדיא עור י"ל דלעולא לית ליה האי סגולא דחוזרות וקדושות ועד שיקללו דקאמר הטרד היינו דדוקא לענין שור אינו פודן וא"ת ועלמא מי פליג אסתמא דהש"ס דקבירא ליה חוזרות וקדושות מקאמר לעולם אלא משמע חוזרות וי"ל דלאו היינו סתמא דהש"ס אלא בר פדא אמר כן והוא ממלחה וכן אסתמא בלא מילאמא (כ"ה טא) גבי וכתה אמר ר' יתכן וכו':